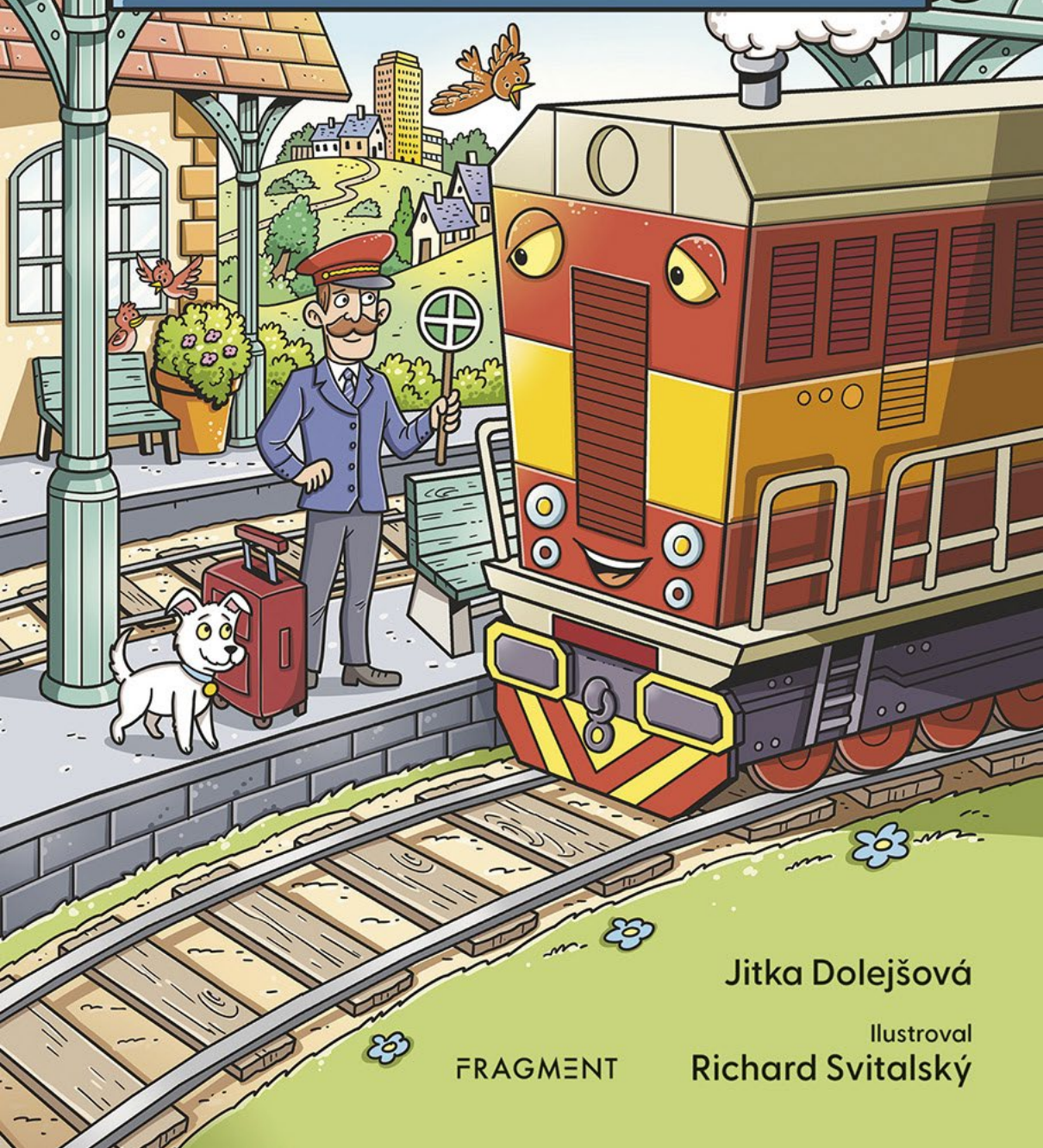

POHÁDKY z 2. nástupiště

Jitka Dolejšová

Ilustroval

Richard Svitalský

FRAGMENT

Pohádky z 2. nástupiště

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jitka Dolejšová
Pohádky z 2. nástupiště – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jitka Dolejšová

Ilustroval
Richard Svitalský

FRAGMENT

Staniční rozhlas

Staniční rozhlas Vojtik na nádraží v Knoflíkově už pamatoval hodně, ale zdraví mu stále sloužilo a on zase poctivě sloužil panu výpravčímu Trojanovi. To si vždycky pan Trojan odkašlal a začal hlásit: „Pozor, pozor, na druhou kolej přijede osobní vlak z Břeclavi.“

„Ukončete nástup, rychlík do Zlína je připraven k odjezdu.“

Tohle všechno říkal pan výpravčí do mikrofonu a Vojtik to hlásil pěkně nahlas a srozumitelně.

Ti dva spolu zažili i spoustu legrace. Před časem například pan Trojan ohlásil místo „spěšného vlaku“ – „směšný vlak“.

A nedávno zase místo „vlak jede na Myslice“ (jen si to představte) – „vlak jede na myslivce“!

Vojtík měl svou práci rád a vůbec mu nevadilo, že musí být za každého počasí venku. Jednou na podzim však náš milý rozhlas onemocněl. „Asi jsem trošku nastydl,“ říkal si. „Včera bylo přes den horko a v noci přišel chladný vítr s lijákem. Ale to nic nebude, jenom rýma. Docela malá rýmička.“

Druhý den se pan Trojan připravil na první ranní hlášení. Odkášlal si a začal mluvit do mikrofону: „Pozor, pozor, ze třetí koleje...“

Vojtík se to snažil nahlas zopakovat, ale ozvalo se: „Chrr... chrůů... ššš... chrum... koleje...“

„Co se to děje s naším rozhlasem?“ ptali se lidé.

Zpocený Vojtík dál chroptěl a sípal: „Chrchli... ššškrum... hrrr... chrrchrr... právě odjel...“

To byl zmatek! Nikdo nevěděl, co kam přijíždí a co odkud odjíždí. Lidé se zlobili.

„Pane výpravčí, udělejte s tím rozhlasem něco, není mu vůbec rozumět.“

Pan Trojan zavolal opraváře. Ten Vojtíka prohlédl, proklepal a pak prohlásil: „Kdepak, tady už nic nepomůže. Je to starý krám. Kupte si něco modernějšího.“

Vojtík jen nešťastně zakoulel očima. On přece není tak starý! Má jen pořádnou rýmu a možná horečku, pálí ho v krku,

a proto nemůže mluvit. Přece ho nemohou jen tak vyhodit. Vždycky sloužil věrně...

Pan Trojan prosil pana přednostu, aby poslal Vojtíka někam do servisu, ale marně. Za pár dní přicestoval až z Němeca v obrovské krabici nablýskaný staniční rozhlas Fonios. Sotva ho rozbalili, spustil: „Gútn tág, bonžůr, arivedérči, salam alejkum, ihasta maňana, kak těbjá zavút, ni chao, hau ár jú, tak mě tady máte – kde budu bydlet?“ Když se rozhlédl, zklamane prohlásil: „To je teda díra, takové zapomenuté nádraží, tady snad lišky dávají dobrou noc, to jsem čekal větší luxus, pánové.“

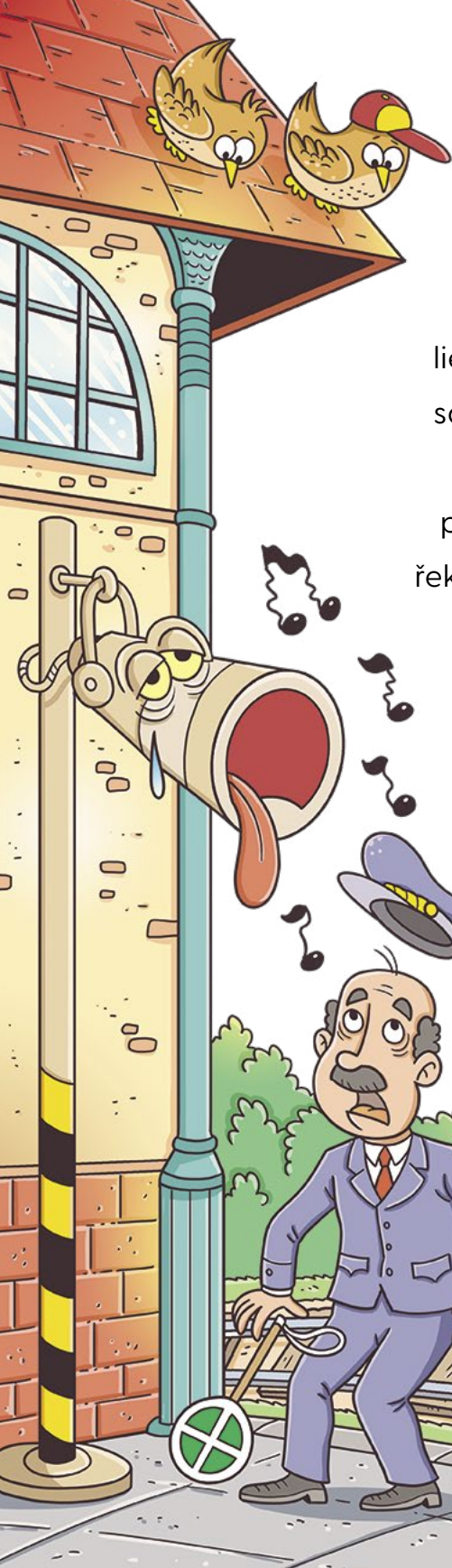
Fonios byl náramný náfuka a domýšlivec. Ale byl nový a moderní. Hned ráno ho namontují místo starého rozhlasu. Jaképak čekání, rozhodl přednosta.

Vojtík byl tak smutný, že se na to nedalo dívat. Pan Trojan seděl na schodech před nádražím a cítil se úplně bezmocný. Vrabci Tonda a Eda, kteří na nádraží bydleli, přiskákali až k jeho nohám.

„Čím čím, pane Trojane, čím Vojtíka vyléčíme?“

Výpravčí bezradně rozhodil rukama. „Kluci rozčepýření, tady je dobrá rada drahá. Vím já, jak se léčí chraplavý rozhlas? Nevím. Kdyby byl Vojtík člověk, předepsal by mu pan doktor nějaké léky. Ale takhle?“

„Mám to,“ vypískl Tonda. „Edo, za mnou!“

Frrrr. Vrabci si to namířili k lesu, k největší borovici, kde bydlela sova Amálie. Měli štěstí – zrovna se chystala na svůj noční výlet. Amálie vrabčáky pozorně vyslechla a pak sáhla do spížky.

„Tady jsou medové kapky připravené podle tajného receptu moje babičky,“ řekla a podala Tondovi malou lahvičku.

Vrabčáci poděkovali a za chvíli už byli zpátky na nádraží.

„Na, vypij to, ale až do dna,“ pošeptali překvapenému Vojtkovi.

Ráno se panu Trojanovi svíral krk lítostí. „Tak to vidíš, kamaráde můj, za chvíli tě odmontují a půjdeš do šrotu.“

Tonda a Eda ale přiletěli co nejbliž a křičeli jeden přes druhého: „Pane Trojane, pane Trojane, zkuste ještě jedno hlášení!“

„Tak ale naposled,“ řekl smutně pan výpravčí. Zapnul mikrofon a začal mluvit: „Pozor, pozor, zkouška rozhlasu.“

A ono to znělo jako zvon! Tak zvučně, jasně a čistě, až to vrabcům načechralo peříčka a panu přednostovi se rozdrnčela okna v kanceláři. To byl hlas!

„Já mluvím, mluvím! No to je paráda, já se snad radostí zblázním!“ Vojtíkovi se chtělo zpívat – a tak to zkusil... Lidé se k němu překvapeně otáčeli a usmívali se.

„Páni, slyšíte to? Zpívající rozhlas, to nemá žádné nádraží! To je ale náramná krása, to je hlas, to je zpěv!“

Fonios závistí zezelenal. Co je mu platné, že zná tolik cizích jazyků, když nezaspívá ani jediný tón. Na nic nečekal, nechal se zabalit zpátky do krabice a šupajdil nejbližším vlakem do Německa. Proslýchalo se, že se uplatnil na nějakém mezinárodním nádraží.

Vojtíka si v Knoflíkově nechali. Vždyť zpívat uměl jedině on.

Janek a automat

„Proč si mě pan přednosta pozval hned poránu?“ přemítal mladý pokladník Janek. „Kvůli pochvale by mě nevolal. Asi jsem něco provedl.“

Přednosta hned Janka posadil ke stolu s kávou a zákusky: „Pracuješ výborně, Janku, musím tě pochválit. Také jsi poctivý a vzorný, umíš jednat s lidmi...“ Pak přišlo tolik obávané slůvko ALE. Janek zatajil dech.

„Ale pokrok se nedá zastavit, a tak i naše malé nádraží dostane automat na jízdenky. Je mi líto, ale musím tě propustit. Tak jsem tě aspoň nahlásil jako člena výběrové komise na nový

automat, abys mohl ještě před propuštěním dostat peněžní odměnu.“

Janek si vzpomněl, jak všichni tvrdili, že se o práci bát nemusí a že pracovití lidé se užijí všude. A tady je výsledek. Přitom svoje povolání měl nadevše rád. Ale co mu to bylo platné?

Přednosta poplácal Janka po ramenou a řekl: „Pamatuj si, že všechno zlé může být k něčemu dobré. Třeba najdeš ještě lepší práci.“

Následující týden se sešla výběrová komise složená z předsedy, což byl pan přednosta, a z jednoho člena, Janka. Přednosta odemkl dveře jednacího salónku, kde vedle sebe stály tři automaty na jízdenky.

Přednosta přistoupil k prvnímu automatu a zvolil: RYCHLÍK, HRADEC, NEDĚLE DOPOLEDNE, JEDEN CESTUJÍCÍ.

Z automatu zaduněla hlasitá hudba a z výdejního otvoru vyklouzla obrovská svítící jízdenka. Zároveň se ve vedlejší schránce objevil velký pytlík s popcornem a plechovka piva.

„Automat s muzikou a popcornem? Nikdy!“ rozzlobil se pan přednosta. „Copak nestačí, že všichni chroustají a mlaskají během filmu v kinech a na podlaze pak zůstane rozslapaný popcorn? To by byl v našich vlacích obrovský nepořádek. A pivo? Automat by klidně vydal alkohol i dětem! Nám přece stačí obyčejná jízdenka, nic dalšího k tomu nepotřebujeme! Janku, zapiš to.“

Postoupili k druhému automatu. Pan přednosta zadal požadavek a zmáčkl tlačítko. Nic. Zkoušel to podruhé, zase nic. Na pátý pokus se automat začal strašlivě klepat a z otvoru vypadly dva rezavé šroubky a zmuchlaná jízdenka s rozmazaným tiskem. Navíc šlo o jízdenku na sobotu, osobním vlakem, a nikoli do Hradce, ale do Hradiště. Pan přednosta se zamračil a bouchl pěstí do automatu. Z výdejního otvoru vypadla matička a papírek s nápisem: *Mála chibýčka, dam sleva.*

„To je ale krám,“ přednosta už ztrácel nervy. „Janku, zkus ten třetí automat sám, já jdu na vzduch.“

Dveře praskly. Janek se postavil ke třetímu stroji a zvolil příslušná tlačítka. Automat zašuměl a pak se objevila jízdenka. Pěkná, čitelná, přesně podle požadavků.

„Tak ty mě, kamaráde, od příštího měsíce nahradíš,“ povzdechl si Janek a pozorně si automat prohlížel. Po chvilce objevil vzadu dole malá dvířka s kličkou. Jen tak ze zvědavosti na ně zatúkal. V ten okamžik se dvířka otevřela a objevil se skřítek, maličký pokladník v maličké uniformě. „Jen pojď dál, Janku, já jsem Fíla a už na tebe čekám. Aha, málem bych zapomněl. Tady máš zmenšovací tabletku.“ Fíla vysypal ze skleničky s nápisem Minipyrin červenou kuličku a podal ji Jankovi. Ten ji vložil na jazyk – a najednou byl malý jako Fíla. Oba vstoupili do vnitřku automatu. Procházeli zdola nahoru odděleními s podivnými názvy: Hlásačka, Hledačka, Tiskačka...

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pohádky z 2. nástupiště.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.